Στην υπόθεση 49/82,

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, εκπροσωπούμενη από το νομικό της σύμβουλο, δικηγόρο Alberto Prozzillo, επικουρούμενο από το δικηγόρο Thomas van Rijn, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Oreste Montalto, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg, Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΩ ΧΩΡΩΝ, εκπροσωπούμενου από τον Adriaan Bos, βοηθό νομικό σύμβουλο του υπουργείου εξωτερικών στη Χάγη, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία των Κάτω Χωρών,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, επιτρέποντας τη συσκευασία σε μικρά πακέτα βουτύρου προελεύσεως τρίτων χωρών σε τελωνειακές αποθήκες, αντιθέτως προς τις διατάξεις του άρθρου 1 της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 171, περί εναρμονίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν τις συνήθεις εργασίες οι οποίες είναι δυνατόν να πραγματοποιούνται στις τελωνειακές αποθήκες και στις ελεύθερες ζώνες (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/001, σ. 13), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΟΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους P. Pescatore, πρόεδρο του δευτέρου τμήματος, προεδρεύοντα, A. O'Keeffe και U. Everling, προέδρους τμήματος, G. Bosco, T. Koopmans, K. Bahlmann και Y. Galmot, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Sir Gordon Slynn
γραμματέας: P. Heim

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τα πραγματικά περιστατικά, η εξέλιξη της διαδικασίας, τα αιτήματα, καθώς και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων συνοψίζονται ως εξής:

I — Πραγματικά περιστατικά και έγγραφη διαδικασία

Για να αποτρέψει το φαινόμενο η ανομοιογένεια των εθνικών καθεστώτων τελωνειακής αποταμίευσης να προκαλεί εκτροπές του εμπορίου και των τελωνειακών εσόδων, που οφείλονται ιδίως στο γεγονός ότι η αποταμίευση εμπορεύματος συνεπάγεται ότι το συγκεκριμένο εμπόρευμα δεν επιβαρύνεται με δασμούς, φορολογικές επιβαρύνσεις ισοδύναμου αποτελέσματος και γεωργικές εισφορές, το Συμβούλιο θέσπισε στις 4 Μαρτίου 1969 την οδηγία 69/74/ΕΟΚ, περί εναρμονίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν το καθεστώς της τελωνειακής αποταμίευσης (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/001, σ. 41).

Κατά το άρθρο 9, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 69/74/ΕΟΚ, «[Τα] αποταμιευόμενα εμπορεύματα πρέπει να δύνανται να αποτελούν αντικείμενο συνήθων εργασιών, οι οποίες αποβλέπουν στη διασφάλιση της συντηρήσεώς τους, ή στη βελτίωση της εμφανίσεώς τους ή της εμπορευματικής τους ποιότητος, σύμφωνα με τους όρους που καθορίζονται από τις αρμόδιες αρχές». Δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 2, «[Τα] εμπορεύματα που αποτελούν αντικείμενο εργασιών άλλων από εκείνες που προβλέπονται στην παράγραφο 1 υπάγονται στους κανόνες που ισχύουν για την τελειοποίηση προς επανεξαγωγή».

Ο κοινός πίνακας των συνήθων εργασιών που μπορούν να πραγματοποιηθούν στα διάφορα είδη αποθηκών καταρτίστηκε, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 69/74/ΕΟΚ, με την οδηγία 71/235/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 1971.

Η ολλανδική νομοθεσία που θεσπίστηκε κατ' εφαρμογή της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ είναι σύμφωνη προς τις κοινοτικές διατάξεις στο μέτρο που το άρθρο 210 του εκτελεστικού διατάγματος του γενικού νόμου περί τελωνείων και ειδικών φόρων κατανάλωσης (Algemene Wet inzake Besluit Douane en Accijnzen — AWDA), όπως τροποποιήθηκε με το βασιλικό διάταγμα της 9ης Φεβρουαρίου 1976 (Stbl. 1976, αριθ. 58), παραπέμπει στον πίνακα των επιτρεπόμενων συνήθων εργασιών, οι οποίες αναφέρονται στο άρθρο 1 της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ. Οι ολλανδικές όμως αρχές αποδίδουν στον εν λόγω πίνακα περιεχόμενο διάφορο εκείνου που προσδιόρισε το Συμβούλιο.

Με έγγραφο της 27ης Φεβρουαρίου 1979, που απηύθυνε στην Επιτροπή σε απάντηση αιτήσεως παροχής πληροφοριών της 6ης Φεβρουαρίου 1978, η Μόνιμη Αντιπροσωπεία των Κάτω Χωρών διευκρίνισε ότι η συσκευασία σε μικρά πακέτα βουτύρου προελεύσεως τρίτων χωρών, αποθηκευμένου στις τελωνειακές αποθήκες πριν από την επανεξαγωγή του, γινόταν στις Κάτω Χώρες ως «συνήθης εργασία» υπό το καθεστώς της τελωνειακής αποταμίευσης, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1 της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ.

Με έγγραφο της 14ης Μαρτίου 1980, η Επιτροπή κίνησε κατά των Κάτω Χωρών την προβλεπόμενη από το άρθρο 169 της συνθήκης ΕΟΚ διαδικασία. Κατά τη γνώμη της Επιτροπής, η συσκευασία σε μικρές ποσότητες, όπως γίνεται στις Κάτω Χώρες, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως «συνήθης εργασία» κατά την έννοια της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ, εφόσον η απλότητα της πράξεως που απαιτείται προκειμένου να καταστεί εφικτό η τελευταία να χαρακτηριστεί

ως «συνήθης εργασία» αποκλείει τη μείξη ή το διαχωρισμό τροφίμων με μορφοποίηση και ζύγισμα, αλλά και για τον πρόσθετο λόγο ότι τέτοιες εργασίες απαιτούν σημαντικό εξοπλισμό.

Θεωρώντας ότι η χορήγηση της άδειας συσκευασίας σε μικρές ποσότητες συνιστά παράβαση των διατάξεων της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ, η Επιτροπή κάλεσε την ολλανδική κυβέρνηση να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της εντός προθεσμίας ενός μηνός.

Με την απάντησή της της 21ης Απριλίου 1980, η Μόνιμη Αντιπροσωπεία των Κάτω Χωρών διευκρίνισε ότι η ολλανδική κυβέρνηση θεωρεί τη συσκευασία του βουτύρου ως συνήθη εργασία κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, περίπτωση 8, της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ, εφόσον πρόκειται για συσκευασία. Το γεγονός ότι τα χρησιμοποιούμενα μηχανήματα συσκευασίας πραγματοποιούν στα πλαίσια των εργασιών συσκευασίας και τη μάλαξη και τη χωρίς καμία προσθήκη μορφοποίηση του βουτύρου, δεν μπορεί να επηρεάζει το χαρακτηρισμό της συγκεκριμένης εργασίας. Η Μόνιμη Αντιπροσωπεία προσθέτει ότι η λέξη «απλή», που περιλαμβάνει το άρθρο 1, παράγραφος 1, περίπτωση 8, της οδηγίας, αφορά αποκλειστικά τη μετάγγιση ή την ανασυσκευασία και όχι επί παραδείγματι τη συσκευασία. Αυτό συνάγεται τόσο από την απόδοση στην ολλανδική, όσο και από το γαλλικό κείμενο της οδηγίας.

Η Επιτροπή εξέδωσε στις 18 Φεβρουαρίου 1981 την αιτιολογημένη γνώμη που προβλέπει το άρθρο 169, πρώτη παράγραφος, της συνθήκης ΕΟΚ, όπου διαπιστώνεται ότι «το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, επιτρέποντας τη συσκευασία σε μικρά πακέτα του αποταμιευμένου σε τελωνειακές αποθήκες βουτύρου προελεύσεως τρίτων χωρών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΟΚ». Με την αιτιολογημένη γνώμη, η οποία διαβιβάστηκε στην κυβέρνηση των Κάτω Χωρών στις 20 Φεβρουαρίου 1981, η τελευταία καλούνταν να συμμορφωθεί προς τη γνώμη αυτή εντός δύο μηνών.

Στις 22 Μαΐου 1981 η ολλανδική κυβέρνηση κατέστησε γνωστό ότι εμμένει στην άποψή της, τονίζοντας ιδίως ότι, παρά τη χρησιμοποίηση σημαντικού εξοπλισμού σε σχέση με τις ποσότητες καθώς και την ταχύτητα και αποτελεσματικότητα της επίμαχης εργασίας, η τελευταία είναι κατ' ουσία απλή και πρέπει να θεωρείται ως «συνήθης».

Η Επιτροπή άσκησε την παρούσα προσφυγή που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Φεβρουαρίου 1982.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε, σύμφωνα με το άρθρο 21 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΟΚ και το άρθρο 45 του κανονισμού διαδικασίας, να προβεί στη διεξαγωγή αποδείξεων.

Με έγγραφο της 18ης Νοεμβρίου 1982, ο γραμματέας του Δικαστηρίου κάλεσε:

1. Την Επιτροπή και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών να απαντήσουν στα ακόλουθα ερωτήματα:

   α) κατά τι διαφέρει το καθεστώς της «τελειοποιήσεως προς επανεξαγωγή» από το καθεστώς της «τελωνειακής αποταμιεύσεως»; Το δεύτερο από τα εν λόγω καθεστώτα παρουσιάζει γενικά για τους επιχειρηματίες μεγαλύτερα πλεονεκτήματα από εκείνα που προσφέρει το πρώτο; Αν ναι, ποια;

   β) Το γεγονός ότι η ολλανδική καθέρνηση επέτρεψε τη συσκευασία του βουτύρου σε μικρά πακέτα υπό το καθεστώς της «τελωνειακής αποταμιεύσεως» είχε ως συνέπεια η εν λόγω πράξη να επωφεληθεί από ορισμένα πλεονεκτήματα παρά τη ρητή εξαίρεσή της από το καθεστώς της «τελειοποιήσεως προς επανεξαγωγή»

κατά την περίοδο από 15ης Ιανουαρίου 1976 μέχρι 1ης Απριλίου 1980 με τους κανονισμούς του Συμβουλίου 3066/75, της 24ης Νοεμβρίου 1975 (JO L 307, σ. 3), και 875/77, της 26ης Απριλίου 1977 (JO L 106, σ. 23), και τον κανονισμό 3352/75 της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 1975 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/014, σ. 139 και επ.). Αν ναι, για ποια πλεονεκτήματα επρόκειτο;

2. Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών να προσδιορίσει το αντικείμενο της επίδικης εργασίας, ιδίως:

α) την κατάσταση του βουτύρου πριν και μετά τη συσκευασία,

β) την ακριβή φύση κάθε συναφούς πράξεως.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, επιτρέποντας τη συσκευασία σε μικρά πακέτα βουτύρου προελεύσεως τρίτων χωρών αποθηκευμένου σε τελωνειακές αποθήκες παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΟΚ·

2. να καταδικάσει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

Το *Βασίλειο των Κάτω Χωρών* ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

2. να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

Η *Επιτροπή* θεωρεί ότι η συσκευασία του βουτύρου που επιτράπηκε στις Κάτω Χώρες δεν ανταποκρίνεται σε καμία από τις εργασίες που αναφέρει το άρθρο 1, παράγραφος 1, περίπτωση 8, της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 1971, δηλαδή «συσκευασία, αποσυσκευασία, αλλαγή συσκευασίας, επισκευή συσκευασίας, μετάγγιση ή απλή ανασυσκευασία σε άλλα δοχεία». Συγκεκριμένα, η μάλαξη, η μορφοποίηση και το ζύγισμα δεν μπορούν να εμπίπτουν στην έννοια της συσκευασίας. Το επιχείρημα κατά το οποίο όλες αυτές οι προκαταρκτικές εργασίες που είναι αναγκαίες για τη συσκευασία εντάσσονται στον ίδιο κύκλο εργασιών είναι αδιάφορο υπό την έννοια ότι στην πραγματικότητα η συσκευασία δεν είναι παρά η τελευταία φάση της επίδικης εργασίας.

Κατά την Επιτροπή, οι συνήθεις εργασίες κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 71/235 δεν μπορούν να είναι παρά απλές πράξεις, όπως άλλωστε διαφαίνεται από την επανάληψη του επιθέτου «απλή» στις περιπτώσεις 2, 5, 8, 10, 11, 12 και 19 της ίδιας διατάξεως, γεγονός που αποκλείει τη χρησιμοποίηση σημαντικού εξοπλισμού.

Κατά τη γνώμη της Επιτροπής, ο όρος «συνήθης εργασία» επιδέχεται συσταλτική ερμηνεία, αν ληφθούν υπόψη η φύση και η αποστολή της τελωνειακής αποταμίευσης. Κατά την έκτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 69/74, η βασική αποστολή της αποταμίευσης σε τελωνειακές αποθήκες, όπου τα εμπορεύματα μπορούν να αποθηκευτούν εν αναμονή του επόμενου προορισμού τους, συνίσταται στην εξασφάλιση της αποθήκευσης των εμπορευμάτων και όχι στην επεξεργασία ή μεταποίησή τους. Αυτό, μόνον από μέριμνα να ληφθεί υπόψη η οικονομική πραγματικότητα αναγνώρισης και η δυνατότητα πραγματοποίησης ορισμένων εργασιών προορισμένων να εξασφαλίσουν τη συντήρηση ή τη βελτίωση της εμφάνισης ή την εμπορευματική ποιότητα των εμπορευμάτων. Πάντως, οι δυνα-

τότητες αυτές πρέπει να θεωρηθούν ως κατά παρέκκλιση διατάξεις.

Η Επιτροπή αναφέρει ότι το άρθρο 9, παράγραφος 1, της οδηγίας-πλαίσιο 69/74/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 4ης Μαρτίου 1969, προβλέπει μεν την κατάρτιση «κοινού πίνακα» των συνήθων εργασιών, αυτό όμως δεν σημαίνει με κανένα τρόπο ότι ο εν λόγω πίνακας αποτελεί καταγραφή όλων των συνήθων εργασιών που επιτρέπονται στα κράτη μέλη. Η καταγραφή των εθνικών πρακτικών έλαβε χώρα σε μια πρώτη φάση των εργασιών εναρμονίσεως που προϋποθέτει τη συνεκτίμηση διαφόρων στοιχείων. Στην επεξηγηματική σημείωση του άρθρου 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ, που συνόδευε την πρόταση της οικείας οδηγίας, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι ο πίνακας των συνήθων εργασιών «καταρτίσθηκε με βάση αυτές που ίσχυαν στα κράτη μέλη καθώς και σύμφωνα με τις παραδοσιακές εμπορικές συνήθειες, τις σύγχρονες απαιτήσεις των χρησιμοποιούντων τις τελωνειακές αποθήκες και ελεύθερες ζώνες καθώς και την εξέλιξη των τεχνικών μεθόδων και των μέσων ελέγχου» (ΕΚ, έγγραφο συνεδριάσεως 54/71, της 4. 6. 1971, σ. 14). Έτσι, στον «κοινό πίνακα» που ενέκρινε οριστικά το Συμβούλιο έχουν περιληφθεί ορισμένες συνήθεις εργασίες επιτρεπόμενες στα κράτη μέλη, ενώ άλλες αποκλείστηκαν απ' αυτόν.

Η Επιτροπή επιθυμεί να τονίσει ότι, όταν η ολλανδική κυβέρνηση ανακοίνωσε τον πίνακα των επιτρεπόμενων στην επικράτειά της συνήθων εργασιών, αναφέρθηκε απλώς στα άρθρα 15, παράγραφος 2, και 40 του γενικού νόμου περί τελωνείων και ειδικών φόρων κατανάλωσης από τα οποία κατ' ουδένα τρόπο είναι δυνατό να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η επίδικη εργασία εμπίπτει σε μια από τις κατηγορίες που αναφέρουν οι διατάξεις αυτές.

Η Επιτροπή υπενθυμίζει περαιτέρω ότι η διαπραχθείσα από τις ολλανδικές αρχές παράβαση του κοινοτικού δικαίου δεν δικαιολογείται από το γεγονός ότι η επίδικη εργασία επιτρέπεται σε άλλο κράτος μέλος, συγκεκριμένα στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Εν πάση περιπτώσει, από τις 24 Ιουνίου 1980 απαγορεύτηκε η συσκευασία βουτύρου στις γερμανικές τελωνειακές αποθήκες.

Κατά τη γνώμη της Επιτροπής, δεν μπορεί με κανένα τρόπο να αμφισβητηθεί ότι η επίδικη εργασία δεν συνιστά συνήθη εργασία, διεπόμενη από τις διατάξεις περί τελωνειακής αποταμίευσης, αφού, αφενός η επιτροπή των τελωνειακών καθεστώτων τελειοποίησης συντάχθηκε, κατά τις συνεδριάσεις της της 25ης και 26ης Ιανουαρίου 1978, με την άποψη ότι, «η συσκευασία του βουτύρου χύμα σε μικρά πακέτα για τη λιανική πώληση συνιστά επεξεργασία που δεν είναι δυνατό να πραγματοποιηθεί ως συνήθης εργασία, αλλά που διέπεται από τις ισχύουσες για την τελειοποίηση προς επανεξαγωγή διατάξεις», αφετέρου δε η Επιτροπή είχε ήδη εκφράσει την αντίληψη αυτή με τον κανονισμό 3352/75, της 23ης Δεκεμβρίου 1975, περί απαγορεύσεως της προσφυγής στο καθεστώς τελειοποίησης προς επανεξαγωγή για το βούτυρο (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/014, σ. 139).

Κατά την *ολλανδική κυβέρνηση*, η συσταλτική ερμηνεία που προτείνει η Επιτροπή με βάση την αποστολή των τελωνειακών αποθηκών είναι ανακριβής, δεδομένου ότι αγνοεί τελείως τον τρόπο καταρτίσεως του πίνακα των συνήθων εργασιών.

Η ολλανδική κυβέρνηση υπενθυμίζει ότι κατά το άρθρο 9, παραγραφος 1, της οδηγίας-πλαίσιο 69/74/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 4ης Μαρτίου 1969, τα αποταμιευόμενα εμπορεύματα πρέπει να δύνανται να αποτελούν αντικείμενο συνήθων εργασιών, «ο κοινός πίνακας» των οποίων καταρτίζεται από το Συμβούλιο κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, «σύμφωνα με τους όρους που καθορίζονται από τις αρμόδιες αρχές».

Κατά την ολλανδική κυβέρνηση, από το κείμενο αυτό προκύπτει ότι ο κοινός πίνακας που περιλαμβάνει το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ, της 21ης Ιου-

νίου 1971, ανταποκρίνεται στις συνήθεις, δηλαδή τις παραδοσιακές, πρακτικές που επιτρέπονταν τότε, τις οποίες ακολουθούσαν τα κράτη μέλη, στην καταγραφή των οποίων προέβη το Συμβούλιο. Το γεγονός ότι στον κοινό πίνακα δεν έχουν περιληφθεί όλες οι επιτρεπόμενες από τα κράτη μέλη εργασίες δεν επηρεάζει καθόλου την άποψη αυτή.

Η ολλανδική κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι στο μέτρο που η αναφερόμενη στα άρθρα 15, παράγραφος 2, και 40 του ολλανδικού γενικού νόμου περί τελωνείων και ειδικών φόρων κατανάλωσης διαδικασία συσκευασίας αφορά διάφορα είδη εμπορευμάτων, θεώρησε ότι δεν ήταν αναγκαίο να διευκρινίσει ότι η συσκευασία του βουτύρου επιτρεπόταν βάσει των διατάξεων αυτών.

Η ολλανδική κυβέρνηση φρονεί ότι η άποψη, κατά την οποία οι συνήθεις εργασίες πρέπει να είναι απλές πράξεις, δεν ανταποκρίνεται παρά στις αρχικές προθέσεις του Συμβουλίου. Από τη σύγκριση του κειμένου της προτάσεως που υποβλήθηκε στο Συμβούλιο στις 31 Μαρτίου 1971 (Doc. R/319/71 -Eco 32) και επισυνάπτεται στην ανταπάντηση, προς το οριστικό κείμενο της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ προκύπτει ιδίως ότι η έκφραση «εφόσον πρόκειται περί απλών εργασιών» διατηρείται σε ορισμένες μόνο συγκεκριμένες περιπτώσεις. Άλλωστε, η φύση των αναφερόμενων στο άρθρο 1, παράγραφος 1, περίπτωση 20, της οδηγίας εργασιών αποδεικνύει ότι, κατά την έννοια της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ, συνήθεις εργασίες δεν είναι πάντοτε απλές.

Η ολλανδική κυβέρνηση διατείνεται ότι, αντιθέτως προς ότι υποστηρίζει η Επιτροπή, οι διάφορες εργασίες που προηγούνται της συσκευασίας του βουτύρου, και συγκεκριμένα η μάλαξη, η μορφοποίηση και το ζύγισμα, δεν πρέπει να θεωρούνται ως διαφορετικές εργασίες, αλλ' ότι εντάσσονται σε μια συνολική και συνεχή εργασία.

Αντίθετα απ' όσα βεβαιώνει η Επιτροπή, ο κανονισμός 3352/75, της 23ης Δεκεμβρίου 1975, δεν ορίζει ότι η συσκευασία του βουτύρου, επειδή δεν είναι εφικτό να πραγματοποιηθεί στις τελωνειακές αποθήκες, υπάγεται για το λόγο αυτό στο καθεστώς τελειοποίησης προς επανεξαγωγή. Η ολλανδική κυβέρνηση θεωρεί ότι η συσκευασία του βουτύρου εξαιρείται από την εφαρμογή των περί τελειοποίησης προς επανεξαγωγή διατάξεων. Κατά την άποψη της ολλανδικής κυβερνήσεως, η διαπίστωση αυτή δεν μπορεί να συνεπάγεται απαγόρευση συσκευασίας του βουτύρου στις τελωνειακές αποθήκες.

Η ολλανδική κυβέρνηση λαμβάνει υπό σημείωση το γεγονός ότι η επίδικη εργασία απαγορεύεται στο εξής στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, καθιστώντας πάντως σαφές ότι οι παρατηρήσεις της επί του θέματος είχαν ως αποκλειστικό σκοπό να καταδείξουν ότι τα κράτη μέλη έχουν έκδηλα διαφορετικές απόψεις ως προς την εφαρμογή της οδηγίας.

IV — Περίληψη των γραπτών παρατηρήσεων που κατατέθηκαν εις απάντηση των ερωτημάτων που έθεσε το Δικαστήριο

Απαντώντας στο ερώτημα κατά τι διαφέρει το καθεστώς της «τελειοποιήσεως προς επανεξαγωγή» από το καθεστώς της «τελωνειακής αποταμιεύσεως», η Επιτροπή και η κυβέρνηση των Κάτω Χωρών σημειώνουν ότι, μολονότι και τα δύο καθεστώτα παρέχουν την ευχέρεια αναστολής για συγκεκριμένο διάστημα της εισπράξεως δασμών και φόρων, ιδίως δε των τελωνειακών δασμών και των γεωργικών εισφορών επί των εισαγόμενων στην Κοινότητα εμπορευμάτων, διαφέρουν ως προς τα επόμενα σημεία:

— Ως προς το αντικείμενο:

Υπό το καθεστώς της τελειοποίησης προς επανεξαγωγή, τα προσωρινώς εισαγόμενα εμπορεύματα είναι δυνατό να αποτελέσουν αντικείμενο οποιασδήποτε επεξεργασίας ή μεταποίησης ενόψει της εξαγωγής τους από το έδαφος της Κοινότητας, ενώ υπό το

καθεστώς της τελωνειακής αποταμίευσης τα εμπορεύματα, που απλώς αποθηκεύονται είναι δυνατό να αποτελέσουν αντικείμενο, αποκλειστικώς, των αναφερομένων στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 1972, συνήθων εργασιών· των εργασιών δηλαδή που γίνονται για να εξασφαλιστεί η συντήρησή τους ή να βελτιωθεί η εμφάνισή τους ή η εμπορευματική τους ποιότητα.

— *Ως προς τους όρους εφαρμογής:*

Δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 69/73/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 4ης Μαρτίου 1969, το καθεστώς της τελειοποίησης προς επανεξαγωγή δεν μπορεί να εφαρμοστεί παρά μόνο εφόσον η επεξεργασία ή η μεταποίηση δύναται να «συμβάλει στην εξασφάλιση των ευνοϊκότερων όρων για την εξαγωγή των εμπορευμάτων, που προκύπτουν από αυτήν την τελειοποίηση, χωρίς να θίγονται τα ουσιώδη συμφέροντα των κοινοτικών παραγωγών».

Όσον αφορά το καθεστώς της τελωνειακής αποταμίευσης, οι παραπάνω λεγόμενοι οικονομικοί όροι δεν τίθενται, δεδομένου ότι οι επιτρεπόμενες εργασίες δεν είναι δυνατό λόγω της απλότητάς τους να θίξουν τα συμφέροντα των κοινοτικών παραγωγών.

— *Ως προς τις διατυπώσεις:*

Οι εργασίες που πραγματοποιούνται υπό το καθεστώς της τελειοποίησης προς επανεξαγωγή συνεπάγονται γενικά περισσότερες διατυπώσεις από όσες οι εργασίες που πραγματοποιούνται στις τελωνειακές αποθήκες.

Όσον αφορά το ερώτημα περί των πλεονεκτημάτων που προσφέρει το καθεστώς της τελωνειακής αποταμίευσης σε σχέση με εκείνο της τελειοποίησης προς επανεξαγωγή, η Επιτροπή σημειώνει ότι είναι δύσκολο να συγκριθούν, μάλιστα δε να ταξινομηθούν τα πλεονεκτήματα που συνεπάγεται καθένα από τα δύο καθεστώτα, στο μέτρο που εξυπηρετούν διαφορετικές ανάγκες. Το καθεστώς της τελωνειακής αποταμίευσης επιτρέπει στους επιχειρηματίες να αποθηκεύουν τα εισαγόμενα εμπορεύματα για περισσότερο ή λιγότερο μακροχρόνια διαστήματα, όταν επί παραδείγματι ο τελικός παραλήπτης των εμπορευμάτων δεν είναι γνωστός κατά το χρόνο της εισαγωγής ή όταν η θέση των εμπορευμάτων σε κατανάλωση κλιμακώνεται χρονικά.

Σκοπός του καθεστώτος τελειοποίησης προς επανεξαγωγή είναι να παρέχει στις κοινοτικές επιχειρήσεις τη δυνατότητα να διαθέτουν τα προϊόντα τους ή να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στις ξένες αγορές σε ανταγωνιστικές τιμές και να συμβάλλει στην εξασφάλιση καλύτερης απασχόλησης του κοινοτικού εργατικού δυναμικού.

Όπως προκύπτει από τις παρατηρήσεις της Επιτροπής, το γεγονός ότι η ολλανδική κυβέρνηση επέτρεψε την υπό καθεστώς τελωνειακής αποταμίευσης συσκευασία του βουτύρου σε μικρά πακέτα, κατέστησε δυνατή την παραβίαση της απαγόρευσης εισαγωγής βουτύρου των τρίτων χωρών υπό το καθεστώς της τελειοποίησης προς επανεξαγωγή κατά το χρονικό διάστημα από 16ης Ιανουαρίου 1976 μέχρι 1ης Απριλίου 1980 που επιβλήθηκε με τους κανονισμούς 3066/75 και 875/77 του Συμβουλίου, της 24ης Νοεμβρίου 1975 και 26ης Απριλίου 1977 αντίστοιχα, και τον κανονισμό 3352/75 της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 1975.

Κατά την Επιτροπή, η κατάσταση της αγοράς μεταξύ 1976 και 1980 ήταν τέτοια που έπρεπε να εξασφαλιστεί η κατά προτεραιότητα διάθεση του βουτύρου προελεύσεως ΕΟΚ στην αγορά των τρίτων χωρών. Ένα από τα μέσα επίτευξης του σκοπού αυτού ήταν να αναγκαστούν οι μεταποιητικές βιομηχανίες της ΕΟΚ να χρησιμοποιούν το βούτυρο προελεύσεως ΕΟΚ και όχι το βούτυρο των τρίτων χωρών.

Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο αποκλεισμός του βουτύρου προελεύσεως τρίτων χωρών από το καθεστώς τελειοποίησης προς επανεξαγωγή είχε ως συνέπεια η τυχόν συσκευασία του βουτύρου αυτού να εξαρτάται από την καταβολή της οφειλόμενης κατά τη θέση σε κατανάλωση γεωργικής εισφοράς. Επιτρέποντας στους ολλανδούς

μεταποιητές να συσκευάζουν το βούτυρο υπό το καθεστώς της τελωνειακής αποταμίευσης, οι ολλανδικές αρχές τούς μεταχειρίστηκαν ευνοϊκότερα από τους μεταποιητές των άλλων κρατών μελών.

Η κυβέρνηση των Κάτω Χωρών σημειώνει ότι, αν και η επίδικη συσκευασία επέτρεψε την εκτός Κοινότητας πώληση του βούτυρου με όρους ευνοϊκότερους παρά αν η συσκευασία αυτή γινόταν υπό το καθεστώς της τελειοποίησης προς επανεξαγωγή, γεγονός παραμένει ότι η δυνατότητα αυτή υφίσταται από το 1968.

Προσδιορίζοντας το αντικείμενο της επίδικης εργασίας που πραγματοποιείται στις ολλανδικές τελωνειακές αποθήκες, η ολλανδική κυβέρνηση παρατηρεί τα ακόλουθα:

«Το βούτυρο αποθηκεύεται στις τελωνειακές αποθήκες μέσα σε κουτιά των 15 ή 25 χιλιογράμμων. Στις αποθήκες αυτές το βούτυρο ζυγίζεται προτού αποσυσκευαστεί. Μετά την αποσυσκευασία τους, οι ποσότητες βουτύρου τοποθετούνται με τα χέρια σε συσκευή που τις μαλάσσει μέχρις ότου γίνουν ομοιογενής μάζα. Ανάλογα με τον επιθυμητό τύπο συσκευασίας (πακέτα των 10, 15 ή 250 γραμμαρίων ή κουτιά των 1 000 γραμμαρίων), το βούτυρο μεταφέρεται κατόπιν χωρίς ανθρώπινη παρέμβαση σε μία από τις μηχανές συσκευασίας, η οποία το κατανέμει σε παρτίδες κατά το επιθυμητό βάρος και το συσκευάζει ή τοποθετεί σε κουτιά. Στη συνέχεια, κυλιόμενος τάπητας μεταφέρει τα πακέτα ή τα κουτιά σε προβλεπόμενο για τη συσκευασία χώρο, όπου τοποθετούνται με τα χέρια σε μεγάλα κιβώτια.

Όλο το συσκευασμένο βούτυρο πωλείται και παραδίδεται για τον εφοδιασμό των πλοίων ανοικτής θάλασσας. Το βούτυρο που χρησιμοποιείται σήμερα στις τελωνειακές αποθήκες είναι προελεύσεως Φιλανδίας, Νορβηγίας και Σουηδίας, ή βούτυρο που προηγουμένως είχε τεθεί προς ανάλωση στις Κάτω Χώρες.»

V — Προφορική διαδικασία

Κατά τη συνεδρίαση της 2ας Φεβρουαρίου 1983, η Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον A. Prozillo, επικουρούμενο από τον J. F. Verstrynge, και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενο από τον A. Bos, ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 10ης Μαρτίου 1983.

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Φεβρουαρίου 1982, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 169 της συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητεί να αναγνωριστεί ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, επιτρέποντας τη συσκευασία σε μικρά πακέτα βουτύρου προελεύσεως τρίτων χωρών που είναι αποθηκευμένο σε τελωνειακές αποθήκες αντιθέτως προς τις διατάξεις του άρθρου 1 της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ του Συμβουλίου, περί εναρμονίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν τις συνήθεις εργασίες οι οποίες είναι δυνατόν να πραγματοποιούνται στις τελωνειακές αποθήκες και στις ελεύθερες ζώνες (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/001, σ. 130), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΟΚ.

2 Η οδηγία 71/235/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 1971, θεσπίστηκε προς εφαρμογή της οδηγίας 69/74/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 4ης Μαρτίου 1969, περί εναρμονίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν το καθεστώς της τελωνειακής αποταμίευσης (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/001, σ. 41).

3 Έχοντας θεσπιστεί με σκοπό να αποφεύγεται η εκτροπή της κατεύθυνσης του εμπορίου και των τελωνειακών εσόδων λόγω της ανομοιογένειας των εθνικών συστημάτων τελωνειακής αποταμίευσης, η οδηγία 69/74/ΕΟΚ του Συμβουλίου προβλέπει με το άρθρο 9, παράγραφος 1, ότι τα αποταμιευόμενα σε τελωνειακές αποθήκες εμπορεύματα πρέπει να δύνανται να αποτελούν μέσα σ' αυτές «σύμφωνα με τους όρους που καθορίζονται από τις αρμόδιες αρχές» αντικείμενο «συνήθων εργασιών», ο κοινός πίνακας των οποίων πρόκειται να καταρτιστεί από το Συμβούλιο κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής.

4 Ο κοινός πίνακας των συνήθων εργασιών που επιτρέπονται στις τελωνειακές αποθήκες, που θεσπίστηκε από το Συμβούλιο σύμφωνα με τις προαναφερθείσες διατάξεις, παρατίθεται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ. Κατά την περίπτωση 8 της παραγράφου 1, μεταξύ των συνήθων αυτών εργασιών περιλαμβάνονται οι πράξεις «συσκευασίας, αποσυσκευασίας, αλλαγής συσκευασίας, επισκευής συσκευασίας, μεταγγίσεως ή απλής ανασυσκευασίας σε άλλα δοχεία».

5 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η συσκευασία του βουτύρου σε μικρά πακέτα, την οποία επιτρέπουν οι Κάτω Χώρες ως συνήθη εργασία κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ, δεν υπάγεται στο καθεστώς της τελωνειακής αποταμίευσης, αφού η μάλαξη, η μορφοποίηση και το ζύγισμα, που προηγούνται από τη συσκευασία του βουτύρου, δεν συνιστούν συνήθεις εργασίες κατά τις προαναφερθείσες διατάξεις. Κατά την Επιτροπή, οι πραγματοποιούμενες σε τελωνειακές αποθήκες εργασίες είναι κατ' ανάγκη απλές. Αυτή η απαίτηση απλότητας που μνημονεύουν επανειλημμένα οι διάφορες διατάξεις του άρθρου 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ, προκύπτει από την αποστολή των τελωνειακών αποθηκών που συνίσταται στην εξασφάλιση της αποθήκευσης των εμπορευμάτων και όχι στην επεξεργασία ή στη μεταποίησή τους.

6 Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ισχυρίζεται ότι οι διάφορες εργασίες που προηγούνται της συσκευασίας του βουτύρου συνιστούν απλές εργασίες που εντάσσονται στον αυτό κύκλο εργασιών. Κατά το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, οι εργασίες που επιτρέπονται στις τελωνειακές αποθήκες δεν χαρακτηρίζονται όλες για την απλότητά τους. Η εξέταση των προπαρασκευαστικών εργασιών της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ αρκεί για να αποδειχτεί ότι η απαίτηση για απλότητα διατηρήθηκε μόνο σε ορισμένες συγκεκριμένες περιπτώσεις. Περαιτέρω, το Βασί-

λειο των Κάτω Χωρών ισχυρίζεται ότι η προτεινόμενη από την Επιτροπή ερμηνεία της οδηγίας με βάση την αποστολή των τελωνειακών αποθηκών αγνοεί τον τρόπο κατάρτισης του πίνακα των συνήθων εργασιών. Κατά το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, από τους προαναφερθέντες όρους του άρθρου 9, παράγραφος 1, της οδηγίας 69/74/ΕΟΚ, προκύπτει ότι ο κοινός πίνακας που περιλαμβάνει το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ ανταποκρίνεται στις εκ παραδόσεως συνήθεις πρακτικές που ακολουθούν τα κράτη μέλη και κατέγραψε το Συμβούλιο.

7 Το τελευταίο αυτό επιχείρημα που αποβλέπει στο να αναγνωριστεί ότι η επίδικη συσκευασία εντάσσεται στα πλαίσια των εργασιών που προβλέπει το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 71/235, στο μέτρο που επιτρεπόταν εκ παραδόσεως στις ολλανδικές τελωνειακές αποθήκες, δεν πρέπει να γίνει δεκτό. Παρόλον ότι η καταγραφή των εθνικών πρακτικών αποτέλεσε την πρώτη φάση των προπαρασκευαστικών εργασιών της οδηγίας, η τελευταία δεν αποσκοπεί στη διατήρησή τους, αλλά αντιθέτως στην καθιέρωση ομοιόμορφης πρακτικής. Ο στόχος της εναρμονίσεως είναι ακριβώς να αναγκαστούν τα κράτη μέλη να προβούν, εντός των προβλεπόμενων προθεσμιών, στις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις και προσαρμογές.

8 Όπως προκύπτει από τις γραπτές παρατηρήσεις της ολλανδικής κυβέρνησης, η επίδικη εργασία πραγματοποιείται στις τελωνειακές αποθήκες κατά τον ακόλουθο τρόπο: γίνεται πρώτα απόψυξη των ποσοτήτων βουτύρου· στη συνέχεια αποσυσκευάζονται και τοποθετούνται με τα χέρια σε συσκευή που τις μαλάσσει, ώστε να γίνουν ομοιογενής μάζα. Ανάλογα με τον επιθυμητό τύπο συσκευασίας (πακέτα των 10, 15 ή 250 γραμμαρίων ή κουτιά των 1 000 γραμμαρίων), το βούτυρο μεταφέρεται κατόπιν χωρίς ανθρώπινη παρέμβαση σε μηχανή συσκευασίας, η οποία τα κατανέμει σε παρτίδες κατά το επιθυμητό βάρος και το συσκευάζει ή το βάζει σε κουτιά. Τέλος, ένας κυλιόμενος τάπητας μεταφέρει τα πακέτα ή τα κουτιά σε προβλεπόμενο για τη συσκευασία χώρο όπου τοποθετούνται με τα χέρια σε κιβώτια. Η ολλανδική κυβέρνηση διευκρίνισε ότι το κατ' αυτόν τον τρόπο συσκευασμένο βούτυρο προορίζεται για τον εφοδιασμό των πλοίων ανοικτής θάλασσας και προέρχεται κυρίως από τη Φιλανδία, Νορβηγία και Σουηδία.

9 Το Δικαστήριο φρονεί, ότι το ζήτημα αν η επίδικη συσκευασία υπάγεται ή όχι στο καθεστώς της τελωνειακής αποταμίευσης, όπως ορίζεται από την οδηγία 71/235/ΕΟΚ δεν είναι δυνατό να κριθεί ενόψει του γράμματος της προαναφερθείσας διάταξης του άρθρου 1, παράγραφος 1, περίπτωση 8, της εν λόγω οδηγίας και ότι πρέπει να εξεταστεί η εργασία αυτή υπό το φως του σκοπού στον οποίο αποβλέπει το σύστημα της τελωνειακής αποταμίευσης.

10 Συναφώς, όπως προκύπτει από το άρθρο 9, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 69/74/ΕΟΚ, οι όροι του οποίου διασαφηνίζονται με την έκτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας, βασική αποστολή της τελωνειακής αποταμίευσης είναι η εξασφάλιση της αποθήκευσης των εμπορευμάτων· για το λόγο αυτό και οι επιτρεπόμενες κατά την αποταμίευση εργασίες περιορίζονται στις «συνήθεις εργασίες που γίνονται για να εξασφαλιστεί η συντήρησή τους ή να βελτιωθεί η εμφάνισή τους ή η εμπορευματική τους ποιότητα». Πρέπει επομένως να γίνει δεκτό ότι τέτοιες πράξεις δεν έχουν καταρχήν ως προορισμό να επιτρέπουν τη μετάβαση ενός προϊόντος από ένα στάδιο εμπορίας σ' άλλο και ότι απαιτείται να προβλέπονται με ρητή διάταξη εξαιρέσεις του κανόνα αυτού για ορισμένες πράξεις που αφορούν ειδικά προϊόντα.

11 Εξάλλου, κατά το άρθρο 9, παράγραφος 2, της ίδιας οδηγίας, «τα εμπορεύματα που αποτελούν αντικείμενο εργασιών άλλων από εκείνες που προβλέπονται στην παράγραφο 1, υπάγονται στους κανόνες που ισχύουν για την τελειοποίηση προς επανεξαγωγή». Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 69/73/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 4ης Μαρτίου 1969 περί εναρμονίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν το καθεστώς της τελειοποίησης προς επανεξαγωγή (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/001, σ. 34), ως «καθεστώς τελειοποιήσεως προς επανεξαγωγή» νοείται το τελωνειακό καθεστώς που επιτρέπει την εν όλω ή εν μέρει επανεξαγωγή από το έδαφος της Κοινότητας, υπό μορφή παραγώγων προϊόντων, εισαχθέντων από τρίτες χώρες, εμπορευμάτων. Δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 3, της ίδιας οδηγίας, τα παράγωγα προϊόντα παράγονται με μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες εργασίες τελειοποίησης: «α) κατεργασία των εμπορευμάτων, περιλαμβανομένης της συναρμολογήσεως, της συνενώσεως, της προσαρμογής τους σε άλλα εμπορεύματα· μεταποίηση των εμπορευμάτων· επιδιόρθωση των εμπορευμάτων, περιλαμβανομένης της αποκαταστάσεως και της ρυθμίσεώς τους προς λειτουργία».

12 Όπως προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας, η επίδικη πράξη αποσκοπούσε και είχε ως συνέπεια το βούτυρο, που ήταν αποθηκευμένο χύμα στις ολλανδικές αποθήκες να τοποθετείται σε νέα συσκευασία κατάλληλη για τον τελικό παραλήπτη του προϊόντος. Πρέπει να γίνει δεκτό ότι, ελλείψει ρητής διατάξεως στον πίνακα του άρθρου 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ που να επιτρέπει τέτοιου είδους εργασία για το βούτυρο, η εν λόγω πράξη δεν εμπίπτει στο καθεστώς της τελωνειακής αποταμίευσης και ότι, συνεπώς, εντάσσεται στο καθεστώς της τελειοποίησης προς επανεξαγωγή, όπως ορίζεται από το άρθρο 2 της προαναφερθείσας οδηγίας 69/73/ΕΟΚ.

13 Άλλωστε, η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται με τον κανονισμό 3066/75 του Συμβουλίου, της 24ης Νοεμβρίου 1975 (JO L 307, σ. 3) και τον κανονισμό 3352/75

της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 1975 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/014, σ. 139) που θεσπίστηκε κατ' εφαρμογή του πρώτου. Οι κανονισμοί αυτοί έθεσαν ως σκοπό τους να συμβάλουν στην απορρόφηση των πλεονασμάτων κοινοτικού βουτύρου, υποχρεώνοντας τις κοινοτικές βιομηχανίες που χρησιμοποιούν το προϊόν αυτό προς εξαγωγή να προσφεύγουν αποκλειστικά στο παραγόμενο εντός της Κοινότητας βούτυρο. Προς το σκοπό αυτό, οι προαναφερθέντες κανονισμοί περιορίστηκαν στη ρύθμιση του μόνου καθεστώτος της τελειοποίησης προς επανεξαγωγή από το οποίο απέκλεισαν ρητώς, για το χρονικό διάστημα που παρατάθηκε ως την 1η Απριλίου 1980 «τη συσκευασία του βουτύρου χύμα σε μικρά πακέτα για τη λιανική πώληση». Είναι προφανές ότι το αναμενόμενο με την εν λόγω απαγόρευση αποτέλεσμα δεν ήταν δυνατό να επιτευχθεί παρά μόνο υπό τον όρο ότι μια τέτοια πράξη να μην μπορεί να πραγματοποιείται υπό το τόσο πλεονεκτικό καθεστώς της τελωνειακής αποταμίευσης.

14 Από τα προεκτεθέντα πρέπει επομένως να συναχθεί το συμπέρασμα ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, επιτρέποντας την υπό το καθεστώς της τελωνειακής αποταμίευσης συσκευασία σε μικρά πακέτα βουτύρου χύμα προελεύσεως τρίτων χωρών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη.

Επί των δικαστικών εξόδων

15 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνει και αποφασίζει:

1) Επιτρέποντας υπό το καθεστώς της τελωνειακής αποταμίευσης τη συσκευασία σε μικρά πακέτα βουτύρου χύμα, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών παρέβη της υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη.

2) Καταδικάζει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

Pescatore O'Keeffe Everling

Bosco Koopmans Bahlmann Galmot

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 20 Απριλίου 1983.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο προεδρεύων

P. Pescatore

πρόεδρος του δεύτερου τμήματος

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Η παρούσα προσφυγή που άσκησε η Επιτροπή κατ' εφαρμογή του άρθρου 169 της συνθήκης ΕΟΚ έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη, επειδή, αντιθέτως προς το άρθρο 1 της οδηγίας 71/235/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 1971, περί εναρμονίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν τις συνήθεις εργασίες οι οποίες δύνανται να πραγματοποιούνται στις τελωνειακές αποθήκες και στις ελεύθερες ζώνες (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/001, σ. 130), επέτρεψε τη συσκευασία δουτύρου προελεύσεως τρίτων χωρών που είναι αποθηκευμένο σε τελωνειακές αποθήκες.

Το καθεστώς της τελωνειακής αποταμίευσης εναρμονίστηκε με την οδηγία 69/74 του Συμβουλίου, της 4ης Μαρτίου 1969 (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/001, σ. 41), το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οποίας ορίζει ότι το καθεστώς της τελωνειακής αποταμίευσης έχει ως αποτέλεσμα «τη μη είσπραξη, κατά τη διάρκεια αποθηκεύσεως των εμπορευμάτων, των δασμών, φορολογικών επιβαρύνσεων ισοδυνάμου αποτελέσματος και των γεωργικών εισφορών». Τα εμπορεύματα πρέπει κατά την έξοδό τους από τις αποθήκες αποταμίευσης να τεθούν σε ανάλωση υπό ένα άλλο τελωνειακό καθεστώς ή να αποτελέσουν αντικείμενο εξαγωγής (βλέπε άρθρο 2, παράγραφος 2). Σύμφωνα με το προοίμιο, «επειδή βασική αποστολή της τελωνειακής αποταμιεύσεως είναι η εξασφάλιση της αποθηκεύσεως των εμπορευμάτων, οι εργασίες που επιτρέπονται κατά τη διάρκεια της αποθηκεύσεως είναι μόνο εκείνες που γίνονται για να εξασφαλιστεί η συντήρησή τους ή να βελτιωθεί η εμφάνισή τους ή η εμπορική τους ποιότητα», ενώ «όταν τα αποθηκευμένα εμπορεύματα αποτελούν αντικείμενο άλλων επεξεργασιών, δεν απολαύουν πλέον του καθεστώτος της τελωνειακής αποταμιεύσεως και κατά συνέπεια δεν εφαρμόζονται στα εμπορεύματα αυτά οι κανόνες της παρούσης οδηγίας...».

1 — Μετάφραση από τα αγγλικά.